

[Mimi Jakobsen]

de 6,5 mia kr., som man havde sat som grænse for et betalingsbalanceunderskud. Det gik vist anderledes!

I det hele taget må man nok sige, at det med de offentlige besparelser, vi får vedtaget nu, vil være helt urealistisk at tro, at man gennem øgede besparelser foreløbig kan ændre betalingsbalanceunderskuddet på nogen væsentlig måde.

Må jeg så i øvrigt sige følgende: det er næsten ikke til at bære at blive ved med at høre om, hvor meget bedre dette forlig kunne være blevet, hvis der havde været andre partier involveret. Må jeg bare lige spørge: hvorfor skaffede man så ikke Danmark et bedre forlig? Der var intet hos os, der stillede sig hindrende i vejen; vi så med glæde, at det var de store, såkaldt ansvarlige partier, der jo vitterlig har større stemmetal bag sig, som indgik i forliget. Vi tror, det ville have været mere troværdigt. Det ville også have været heldigere, og vi havde med glæde vejet pladsen. Men det ville man ikke. Jeg håber bare, at man ændrer holdning på dette område.

Det må i befolkningen vække en stigende undren, at netop det parti, der måske mest taler om, hvor sort situationen ser ud – og det er det liberale venstreparti, jeg taler om – stiller sig op i en krog og udtænker de store tanker, som desværre bare ikke har skygge af sandsynlighed for at blive ført igennem dette folketing. Man kan gå ud og fortælle vælgerne, at de stemte forkert den 23. oktober sidste år – det er vi ikke helt uenige i i CD; det siger sig selv – men man kan ikke lave om på det valgresultat, og nu må man snart lære at leve med den sammensætning, folketinget har, og med de samarbejdsmuligheder, det giver. Jeg vil bare spørge: hvorledes tror man at landbruget havde været stillet, hvis der overhovedet ikke havde været grebet ind? Ét er, at et flertal i dette ting, som ikke omfattede CD, pålagde landbruget en tåbelig og urimelig særskat i december, men det var kun det, der fik bægeret til at flyde over og fik alle til at erkende, at nu måtte der gøres noget.

Vi er glade for det, der er sket, og vi har med opmærksomhed hørt statsministeren sige, at man vil følge udviklingen og i givet fald sætte ind med yderligere støtte til landbrugerhvervet, som i allerhøjeste grad fortjener det.

Ud over forliget er der mellem partierne opnået enighed om støtte til et andet kriseramt erhverv, nemlig byggebranchen. Vi har fra CDs side satset meget på at få beskæftigelse i gang ved hjælp af vedligeholdelse, forbedringer og isoleringer i den eksisterende boligmasse, hvor store værdier går tabt ved, at tingene står og forfalder, fordi almindelige mennesker i dag ikke har råd til at få en håndværker inden for dørene. Det er det, vi har satset mest på. Heroverfor har så stået socialdemokratiets ønske om at få øget kvoten for de sociale boliger, og det har vi taget med. Vi var meget betænkelige ved finansieringsordningerne for de sociale boligselskaber, men vi har taget det med, også fordi der ligger en beskæftigelsesvirkning i det, og det er det, vi har følt os kaldet til. Vi er ikke indbudt til at indgå noget, der ligner et langsigtet boligforlig – CD vil formodentlig ikke nogen sinde kunne indgå et langsigtet boligforlig med socialdemokratiet; vi er for uenige – men vi har kunnet rette op på nogle akutte problemer og må så bare konstatere, at vi er tilfreds med, at vi undgik en statslig ejendomsskat, vi undgik en forhøjelse af lejeværdien i 1981. Vi fik ikke rørt ved standardfradraget; det bliver, som det er. Vi fik al tale om en omlægning af rentefradraget, som har spøgt længe, stillet i bero, i hvert fald i denne forligstid – forhåbentlig længere, og det er, hvad CD føler sig tilfreds med på boligområdet.

Når jeg er inde på lejeværdien, vil jeg tilføje, at det er klart, det har ligget i luften siden første fase af socialindkomsten, at regeringen ville overveje at komme med en anden fase, som bl.a. skulle indeholde en social lejeværdi. Her kan jeg sige at CD har sagt fra; vi ønsker ikke en social lejeværdi, og vores holdning er uændret. Vi er heller ikke bundet til det.

Et punkt, hvor vi vel ikke tydeligt nok kan markere vores uenighed med regeringen, er forsvaret. Der ligger jo desværre i statsministerens tale det, der ligner en nulløsning, og det er under ingen omstændigheder acceptabelt for centrum-demokraterne. At det indadtil skaber arbejdsløshed, er såmænd i og for sig slemt nok; blandt stampersonel, blandt konstabler vil det skabe en stigende arbejdsløshed, og det er i sig selv slemt nok, men det er da klart, at det helt afgørende for CD er hensynet til NATO og til vores sikker-